

בצלאל המשוגע מחפש אישה

על מִשְׁכָּבִי בְּלִילֹת בִּקְשָׁתִי

אֶת שְׁאֵהָבָה נִפְשִׁי

בִּקְשָׁתִי וְלֹא מִצָּאתִי

((שיר השירים ג, א

א

ראו את בצלאל החשמלאי נושא בגאון הופעה של חוזר בתשובה – ראש קירח ומעליו כיפה לבנה בגודל של צלחת מרק, זקנקן ופאות זעירות של תלמיד חכם, חולצה לבנה וציציות שהציצו מארבע כנפות שלו ונעליים שחורות-כבדות של אברכים. בצלאל לא החסיר דבר וחצי דבר מכל האביזרים הקדושים העושים את האדם ליהודי ירא השם. הוא טבל במקווה וקרא תיקון חצות. בהנץ החמה התפלל שחרית ליד הכותל המערבי כשהוא עטוף בטלית וחמוש בתפילין ונד קדימה ואחורה כמי שחובש ספסל בית המדרש. בתום התפילה קרא בקולי קולות מזמורי תהילים עד שהבריות התרחקו מפניו.

חרף מראהו החדש, לבושו והתנהגותו, לא נמצאה כלה בשבילו בכל מושבות ישראל. הוא חלם רק על פִּיגֵל בת השכנים. הוא דחה כל הצעה של שדכן או שדכנית ואפילו של 'נשמות טובות' שלא רצו ברעתו אלא ברעת המשודכת. בכולן מצא בצלאל פגם. אחת גבוהה מדי, שנייה נמוכה מדי. אחת כרסה הולכת לפניה ומודיעה על בואה ושנייה שחופה וצמוקה, אחת שחורה כתחתית של סיר בישול על גחלים ושנייה לבנה כירח סהרורי, אחת שיניה פגומות ושנייה פיה חתום ומפגינה חמיצות. אחת ענייה מרודה ואחרת הוריה בזים למי שאינו בעל נכסים כמותם. היו כמה הולכי רכיל שסברו שבצלאל אינו מוצא זיווג כי פתקים שתחב בין הסדקים של הכותל לא נענו בגלל שגיאות כתיב וכתב חרטומים שלא ניתן לפענח. בעלי חוש ריח מפותח הודיעו כי בתפילת שבת בבית הכנסת עולים ממנו, בר מינן, ריחות מאוסים של עשן סיגריות.

עד לא מכבר בצלאל היה עלם חמודות, אפילו קצת נאה. רעמת שיער שחורה משוחה בברילנטין ועיניים יוקדות של חתול צמא ליד קערת חלב. סיפרו שבכל ירושלים רבתי לא היה מומחה כמו בצלאל בתחום החשמל.

על כל תקלה ברשת הזעיקו את בצלאל והוא כהרף עין זיהה את מקור התקלה ותיקן אותה. מנהל חברת החשמל הירושלמית אפילו רצה לתת לו משרה של מפקח בכיר בתחנת הכוח הירושלמית. הכול הלך למישרין ושבועות אחדים לפני כניסתו לתפקיד סחה דעתו של בצלאל למראה פִּיגֶל בת השכנים שחלפה על-ידו. מבלי שהספיק לומר 'אני מת עליך פִּיגֶל' הוא נותר קטוע נשימה ולא הבחין בין פלוס למינוס והתחשמל בראשו. הבזק של ניצוצות שיכול היה לספק חשמל לשכונה שלימה בירושלים עלה מאוזניו, מנחיריו ומפיו. כשקם על רגליו התנהגותו כבר לא הייתה כתמול שלשום, עיניו יצאו מחוריהן, פיו התעקם והזיל ריר, אבל חשמל ידע לתקן.

מאז ההתחשמלות עמד בצלאל בכל אמצע חודש מול הירח המלא שהאיר את ירושלים מעל פסגת הר הצופים, ילל יללות של זאב מיוחם אל מול הירח וקרא: "הוי פִּיגֶל, פִּיגֶל, לבי נמס כקרח ביום חמסין; פִּיגֶל, פִּיגֶל, לבי נמס כמרגרינה בשמש, לבי נמס כקוביית סוכר בכוס תה. פִּיגֶל, המסת את לבי. נפשי יוצאת אליך אהובה... את חשמלת אותי אהובה..."

אנשי אמונה סהרוריים המסתובבים בחצות הלילה וסופרים כוכבים נשבעו בכל הקדוש להם שבלי לט"ו בכל חודש, לקראת חצות, בצלאל קם ממיטתו, ממשש את דרכו כסהרורי וכציפור בודדה הוא מטפס על הגג, מרחף מעל המרזבים וקורא בשנתו: "הוי פִּיגֶל, פִּיגֶל, אם הייתה לי גיטרה, הייתי שר לך סרנדה."

יום יום תצפת בצלאל מהבלקון וראה את פִּיגֶל שאהבה נפשו, זקופה כעמוד תאורה, טופפת בצעדי און אל הסמינר החרדי 'בית יעקב'. צמתה הבלונדית השתלשלה מאחורי גבה ונשקה למותניה. עיניה פעורות ומתגלגלות כשתי גולות משחק תכולות. לבו זעק מרוב תשוקה: 'אוי געוואלד, אוי ריבוננו של עולם'.

חודש אחרי חודש, כשעלה הירח האדום מעל הספרייה הלאומית בהר הצופים, ראו השכנות והשכנים כיצד דעתו של בצלאל הולכת ומשתבשת מרוב תשוקה לפִּיגֶל שהייתה צעירה ממנו בעשור וחצי. האשכנזים קראו מאחורי גבו: 'משיגנע', הספרדים: 'לוקו', הפרסים: 'דִּיוֹאנָה', הַחֲלָבִים: 'מֶגֶ'נון' ונאמני הלשון העברית קראו לו: 'בצלאל המשוגע'. ילדי השכונה רדפו אחריו בקריאות: "יאללה בצלאל, תחשמל את פִּיגֶל!"

יותר מכולם היו הוריה של פִּיגֵל מוטרדים ומודאגים. למשמע יללות הזאב אל מול הירח המלא של אמצע החודש. הם הגיפו תריסים וסגרו חלונות בניסיון להתעלם מקריאותיו של בצלאל לאהובת לבו. הם חששו שבצלאל יממש את איומיו, יחטוף את פִּיגֵל בתם האהובה, יקדים את העגלה לפני הסוסים, יגזול את בתוליה ויהפוך אותה לאם בלי חופה וקידושין.

אובד עצות פנה ר' מנחם מנדל אביה של פִּיגֵל בשאלתה לאדמו"ר רבי מוישה בּוֹנֵם ראש המתיבתא 'תולדות אהרן': "כבוד תורתו, ישמרהו צורו וקונו, בעוונותינו הרבים אנו גרים בדמי מפתח בחצר של מזרחים רחמנא ליצלן, ולא זו גם זו. אחד משיגנע משלהם עומד בט"ו של כל חודש אל מול הירח המלא, מילל כזאב וזועק עד אור הבוקר את שם בתנו 'פִּיגֵל, פִּיגֵל'. סכנה מרחפת מעל ראשינו ואנו אובדים עצות."

"ומה קורה בשאר ימות החודש?" שאל רבי מוישה.

"ראה זה פלא, לפני ואחרי אמצע החודש נוהג בצלאל כדרך שאר בני אדם, יודע פסוק ושברו ומחשמל דירות בעבור מנה של גפילטע פיש ושאריות של צ'ולנט משבת." האדמו"ר ר' בּוֹנֵם חכך וחכך בדעתו, מרט כמה אניצי שיער מזקנקנו ולעס, כסס ציפורניים, חכך בגרונו ופסק: 'ושומר נפשו ירחק מהם, מה לנו ולהם? הם בשלהם ואנחנו בשלנו. האם חסרי משוגעים אנו? עשרה קבין של משוגעים ירדו לעולם, תשעה קבין נטלה ירושלים וקב אחד העולם כולו. אנו החרדים לדבר השם איננו באים אתם בברית נישואין. איננו חיים אתם ואיננו נקברים לצדם. אין אנו מתפללים כמותם, בניהם ובנותיהם אינם לומדים במוסדות התורה שלנו, הם לא מדברים בשפתנו. הם אוכלי קטניות בפסח ושחיטתם פסולה בעינינו. בסיעתא דשמיא ובלי נדר, נמצא לפִּיגֵל שלכם שידוך ראוי, אברך בר-אוריין, ובט"ו באב הבא עלינו לטובה נזכה למִצְהָלוֹת חֲתָנִים מִחֻפָּתָם ונִעָרִים מִמִּשְׁתֵּה נְגִינָתָם... עוֹד יִשְׁמַע בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלַיִם קוֹל שִׁשׁוֹן וְקוֹל שְׂמִיחָה קוֹל חֲתָן וְקוֹל כֶּלֶה. משיראה הלז כי זו שאהבה נפשו כבר אשת איש, ראשה גלוח והיא לבושה בצניעות, מן הסתם יפנה לדרכו ושלום על ישראל. לנו אין דין ודברים לא עם הרשויות שלהם ועל אחת כמה וכמה לשוטרים ולשכנים שלך."

"כבוד תורתו, החתונה תיערך דווקא בט"ו באב כשהירח במילואו ובצלאל יוצא מדעתו? מי יערוב לידינו שהכול יעבור לשלום?"

"עד אז תפקידו עליה שמירה וירחם השם."

ב

ר' מנדל שילם בעין יפה לחנוכה-פסח שובר עצמות ידוע, ששירת בבריגדה וטיפס בסולם הדרגות ועד לדרגת קורפורל הגיע ואפילו נפל בשבי באיטליה. מאז שחזר מהשבי מקל החובלים האימתני שלו לא מש מידו ועמד ערוך ומוכן לשירותו של כל המרבה במחיר. הוא שמר על פִּיגֶל לבל יציקו ויטרידו אותה צעירי השכונה ובראשם בצלאל.

חנוכה-פסח הקדים תרופה למכה. קרא לבצלאל בימים של צלילות דעת ואמר: "יא בצלאל, עיניים שלי, תכניס טוב טוב לראש שלך. החרדים לא יתנו לך לגעת בציפורן הקטנה של הילדה שלהם כי אתה לא משלהם, אתה אחר... תיקח אחת מבנות השכונה והכול יבוא על מקומו."

"אדון חנוכה-פסח, אני אוהב רק את פִּיגֶל. אני מוכן למות למענה."

"בחיים צריך לנסות בשיטת 'מצליח'. אל תיבהל מתשובה שלילית. עמוד על שלך. יתנו לך – תיקח; יכו אותך – תברח. לך לברוך הספר שיגלח את שיער ראשך ויסדר לך זקן של תלמיד חכם. משם לך לחמאם, קח בהשאלה מהמלתחה בגדים של אברך מ'תולדות אהרן' בשעה שהוא טובל במקווה. לאחר שתתרחץ, תלבש את בגדי האברך, תצחצח נעליים ושים עליך או-די-קולון. כך תלך לביתו של ר' מנחם-מנדל, תצלצל בדלת ותבקש בהרבה כבוד ובנימוס את היד של ציפורה, מה קוראים פִּיגֶל."

היו אלה שעות הארה וצלילות הדעת של בצלאל. ההצעות של חנוכה-פסח נראו בעיניו. לאחר שברוך הספר סידר לו זקנקן והוא טבל במקווה הלך למלתחה ומצא בגדי אברך משיבת 'תולדות אהרן' לפי מידותיו. עד מהרה בצלאל היה לבוש קאפטן מפוספס בצבע צהוב-זהוב עם פסים כחולים ומעליו בגד עליון בצבע חום שנקרא ז'בה. חגר אבנט-גרטל רחב עשוי בד לבן, מכנסי גטקס ארוכים עד לברכיים בצבע לבן, גרביים לבנים ומעליהם מכנסיים קצרים שקצותיהם מהודקים לרגליים. חבש

לראשו יִרְמְלָקָה לבנה ומעליה מגבעת סָמֶט. בצלאל היה מאוכזב שלא מצא במלתחה גם נעליים במידה 47. הוא הסתפק בנעליים שחורות עם שפיץ שמדד ב'פרימן את ביין' בבניין העמודים וכשהמוכרת הלכה להביא דוגמה נוספת הוא צעד בגאון הביתה בנעליו החדשות כשהוא משאיר בחנות למזכרת את נעליו הבלויות. שמח וטוב לב יצא מהחמאם וראה אברכים יוצאים מהמרחץ השבועי וביניהם אברך אחד מסולסל פאות, ערום ועריה, שמכסה בשתי כפות ידיו את מבושיו ורועד מקור. בצלאל סינן מבין שיניו: 'אָ גוט שְאַפֶּס רָב יִיד' ולא קיבל מענה.

בצלאל עמד מול הראי ולא זיהה את הייצור המשונה שנשקף ואמר בינו לבין עצמו: "יא בצלאל, משוגע אחד שכמוך, עוד מעט ל"ג בעומר והתחפשת כמו בפורים. גנבת את הבגדים של האברך והכל בשביל אחת ציפורה, מה קוראים פִּיגֶל." הוא התיז על עצמו שפריץ הגון של או-די-קולון ויצא לדרך בפיק ברכיים לא לפני שנשק שלוש פעמים לציציות 'ארבע כנפות' שלו ושבע פעמים למזוזה, קרא שלושה מזמורי תהלים ואמר בדחילו ורחימו 'שמע ישראל' ו'תפילת הדרך'.

אף שבצלאל לא היה בטוח שהחיזור שלו ומאמציו להשיג את ציפורה-פִּיגֶל ייענה בסבר פנים יפות, הוא פעל לפי המלצתו של חנוכה פסח: "אל תיבהל מתשובה שלילית. עמוד על שלך. תפעל בשיטת 'מצליח'. ייתנו לך – תיקח. יכו אותך – תברח!"

בצלאל עמד מול הדלת הנעולה של משפחת מנדל, נבוך וחרד מן הבאות. לאחר דקות של חיבוטי קבר ודפיקות לב מואצות הוא צלצל במצילה. צלצל ואין עונה. דפק ואין עונה. צלצוליו ודפיקותיו הלכו וגברו. בצלאל הצמיד אוזן לדלת ושמע מבפנים קולות ויכוח ביידיש בין ראש המשפחה, האם והבת. שמע גם מילים לא מחמיאות על ארץ המוצא של אבות אבותיו של בצלאל. הוא שב ומשך במצילה וחיכה. חלפו דקה או שתיים והדלת נפתחה עד לגודל השרשרת המגינה על הפתח. האברך המדומה מ'תולדות אהרון' עמד במלוא הדרו מול הוריה של פִּיגֶל וציפה לנס משמים. ריחות הרינג, צימס וצ'ולנט של שבת נשכו לו את האף. מבלי להזמין את בצלאל לעבור את הסף זיהתה הרבנית שרה-ביילה את בצלאל ספון בתוך בגדי אברך משיבת 'תולדות אהרן'. שיניה נקשו ובקושי יכלה לומר מילה. היא זעקה: "אוי ריבוינו של עוילם, היט מיר פון דעם פראַנק." בעלה ר' מנחם מנדל, שפניו היו חיוורים כפני מת, התקרב. פִּיגֶל

עמדה מאחורי הוריה בשמלת 'בית יעקב'. בצלאל עמד כגולם. נעתקו המילים מפיו ולא ידע מה לומר. ר' מנדל העלה חיוך מעושה על פניו, תחב את אצבעותיו הדקיקות לסבך זקנו הארוך ואמר בנעימה של דף גמרא:

"שׁוּלֵם עֲלֵיכֶם רַב יִיד."

"עליכם שׁוּלֵם רַב מְנַדֵּל", רעד קולו של בצלאל.

"אנחנו כבר תרמנו... מה מבקש כבודו?"

"אננני....", גמגם בצלאל באין מילים בפיו..

"מה אתה? מי אתה?", אמר ר' מנדל, "קודם שאדוני שיחר לפתחנו ריחות הפרפיום של גוים כבר צרבו את אפיו. בקהילתנו לא משפריצים מיני בשמים של רחב הזונה ולא הולכים עם נעלי שפיץ. שמלה לך קצין תהיה לנו. אם כבר כבודו מתחזה לאברך – איפה הפאות איפה?"

"ר' מנחם-מנדל, פאות וזקן יגדלו לי בעזרת השם. אני בעניין אחר. יש לכם ילדה זהב טהור", התעשת בצלאל, "קוראים אותה 'ציפורה-פִּיגֶל' ואני רוצה את היד שלה".

פניו של ר' מנדל נפלו והוא לא ידע איך להסיר את הנגע מביתו וכבעל קושיא שאל: "אדון בצלאל, קָא מִשְׁמַע לְךָ 'רוצה את היד'? כל דכפין ייקח יד? וכי אני קצב באטליז שמוכר יד ורגל של בהמות?"

"ר' מנחם-מנדלי, למה יכעס למה? 'רוצה את היד' רוצה לומר שידוך עם הבת שלכם ציפורה-פִּיגֶל שתחיה. לילה לילה אני חולם שציפורה-פִּיגֶל הנאוה בבנות מתחת לאפיריון ואני עונד טבעת על אצבעה, שם כתר מלכות על ראשה, שובר כוס ואומר 'אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני'."

"חלומות שווא ידברו. חלומות באספמיה. אין מראים לו לאדם אלא מהרהורי לבו."

"במסכת ברכות נאמר: חלום – אחד משישים לנבואה", התגונן בצלאל.

"מיום שחרב בית המקדש הנבואה ניתנה לשוטים." ואם בשוטים עסקינן שמא יגיד כבוד מעלתו, מה הייחוס שלו? תמיד קראו אותך בצלאל?"

"כבודו מה רע בבצלאל? בְּצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר לְמִטָּה יְהוּדָה הִיא הַמֵּהֲנֵדֶס והאדריכל הראשי שתכנן את המשכן, עיצבו ובנייתו, ובעשיית כליו ובגדי הכהונה. איזה פגם נפל כאן?"

"אפשר יגיד ר' בצלאל, איך קראו אותך בברית מילה?"

"הייתי קטן, ר' מנחם-מנדלי, אולי בן שבוע או קצת יותר, מאיפה אני זוכר מה היה בברית? המוהל אמר שקראו אותי בצלאל, כולם קוראים אותי בצלאל ואפילו המורה כהן ב'דורש ציון', צבט לי באוזן ומשך עד שהאוזן כמעט נתלשה ואמר: 'בצלאל, לך תביא את אבא ואימא.' אבא מת מזמן ולא יכולתי להביא אותו. גורשתי מהעממי ולמדתי חשמל."

"למה הוריק נתנו לך שם של צדיק ואתה מחלל שבת? כבר ראינו והרחנו את עשן הסיגריות שאתה מעשן בשבת בבית הכיסא הציבורי בחצר. הריח שנדף ממך ובדל הסיגריה הסגירו אותך."

"ר' מנחם-מנדל היקר, הרמב"ם עליו השלום אמר: 'וְחָטָא גְדוֹל הוּא לוֹמַר לְבַעַל תְּשׁוּבָה 'זָכַר מַעֲשֵׂי הָרָאוּשׁוֹנִים', אוּלְאִי לְהַזְכִּיר לְפָנָיו כְּדִי לְבַיֵּשׁ, אוּלְאִי לְהַזְכִּיר דְּבָרִים וְעֲנִינִים הַדּוֹמִין לָהֶם כְּדִי לְהַזְכִּירוֹ מָה עָשָׂה'."

"יפה דרשת. אני רואה שאתה יודע פסוק ושברו. אכן אלה מילותיו של הרמב"ם זצ"ל, אך אתה עדיין מחלל שבת בפרהסיה ולא חזרת מדרכך הרעה. אינני יודע מאיפה לקחת בגדי אברך מ'תולדות אהרן'? אומרים שהיום נגנבו בגדיו של איזה אברך משם והמסכן יצא לביתו עירום וערייה."

"כבודו, ועל זה נאמר: מְקוֹם שֶׁבַעֲלִי תְּשׁוּבָה עוֹמֵדִין אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִין יְכוּלִין לַעֲמֹד בּוֹ."

"ודאי, ודאי, שאינם יכולים לעמוד בו וזאת מחמת ריח טומאה שעדיין דבוקה בחוזרים בתשובה. אפילו בשבת מריחים מהם את עשן הסיגריה."

"אני דווקא שומר מצוות, לא אוכל 'דבר אחר', מבדיל בין בשר לחלב, צם לפחות חצי יום בכיפור ובתשעה באב, לא הולך לכדורגל בשבת לפני שאני מתפלל שחרית, מוסף ומנחה. למען כבודו, כבוד הרבנית והעלמה הכבודה אני לבוש מחלצות של אברך ב'תולדות אהרן' במאה שערים. אז למה אני לא יכול לבקש את ידה של 'ציפורה-פִּיגֶל' שלכם?"

"ר' בצלאל, על הדומה ללבוש אמר כבר שלמה המלך החכם באדם: 'נזם זהב באף חזיר'... לכבוד לנו שבאת לבקש את ידה של בתנו... היינו חפצים באברך משי כמוך, אבל מה לעשות? המזל לא תמיד מאיר לנו פנים. פִּיגֶל שלנו שתחיה כבר מחותנת. יש בידינו שטר אירוסין שלה. בלי

נדר ובעזרת השם בט"ו באב נחתן אותה עם אברך משי משלנו, השם ישמרהו ויחיהו".

"רבי מנחם-מנדלי, תמיד יש פעם ראשונה. אפילו איתמר בנו של אליעזר בן-יהודה האשכנזי, שקודם קראו אותו בן-ציון, נשא לאישה את לאה אבו-שדיד הספרדייה. אנחנו יהודים כמוך עם מנהגים שונים."

"אליעזר בן-יהודה שלך היה אשכנזי רשע, חוטא ומחטיא. הוא מחק במחי יד את לשון יידיש שבפינו מדורי דורות ועשה את לשון הקודש ללשון של חולין. בגיהנום נידונים רשעים כמותו חצי שנה באש וחצי שנה בברד ובשלג והצינה קשה מן האש."

"למה שלא תבטלו את האירוסין של בתכם עם אברך עני מרוד ותעדיפו חשמלאי עם דוקומנטים? פִּיגֵל תהיה כלה נאה וחסודה ותזכה בעזרת השם לבית נאה וכלים נאים וגם אתם תהיו מסודרים יפה לכל החיים. היא תהיה אצלי מלכה."

"אין אנו החרדים לדבר השם מבטלים אירוסין בעד כל הון שבעולם... יעזור לך אלוהים ממקום אחר."

"אתם עוד תראו. פִּיגֵל אוהבת אותי ואני אוהב אותה. אולי יום אחד היא תבוא אליי ושנינו נברח לעיר מקלט שבה שולטת אהבה."

ר' מנדל טרק את הדלת ופנה לזוגתו הרבנית ולפִּיגֵל בתו ואמר: " איר האָט געזען יוסף דער חלמער – ראיתם את יוסף בעל החלומות? עד כמה מגיעה עזות המצח של ה'שׁוואַרצֶה חַיִּיעס', ה'פֶּרְנֶק פֶּאַרְךָ?' כל ירושלים עיר הקודש בתדהמה מגניבת בגדיו של אברך שנאלץ לחזור הביתה ערום ועריה. הנה לכם מחלל שבת שלווש בגדי אברך גנובים ומבקש לבעול את בתנו האחת והיחידה. למה הם מתכחשים למוצא שלהם ולזהות שלהם. מתי ילמדו שהם זה הם; ואנחנו זה אנחנו? למה שלא ילבשו שמלה של חכם באשי ושל חכמי בבל וצפון אפריקה?"

בצלאל שמע את הקולות שמעבר לדלת ופייס את עלבונו ביריקה סמיכה בפתח ביתם של הרבנית שרה-ביילה והרב מנחם-מנדל, קרא מול הדלת הנעולה: "הלוואי שיהיו לכם נכדים ונינים שחורים כמו תחתית מפוחמת של סיר אורז."

כאוב ואובד עצות חזר בצלאל לחנוכה-פסח, שקיבל את פניו בחיור משוך מאוזן לאוזן ומקל החובלים שלו מתגלגל בידו כחרב המתהפכת בשערי גן עדן: "יא פוסטמה, la mente se te escapó culo. השכל שלך ברח לתחת? ראית איך השפילו אותך? הם בכלל פתחו לך הדלת? רק שדכנית או שדכן משלנו ימצאו לך אישה משלנו, שיודעת לנקות, לכבס, לבשל ולחמם לך את המיטה בלילה קר ולהשריץ לך ילדים ולתת לך את הכבוד המגיע. הגיע הזמן שתדע שהם זה הם ואנחנו זה אנחנו. חוץ מזה נפלת על הראש ואתה מוכן לאכול גפילטע פיש עם רוטב קרוש מלא סוכר?"

איש לא התרשם מהחזרה בתשובה של בצלאל למרות כל אביזרי הקדושה שהתהדר בהם. כשנקלעה נערה יפה לשדה הראיה שלו הוא הניח את כף ידו הימנית על עיניו והציץ מבין חרכי אצבעותיו.

"מה יהיה בצלאל?", שאלו אותו שכנות טובות שניסו להרוויח כמה גרושים, "אתה הולך ומזדקן ועוד מעט נושק לשלושים ועדיין לא שמת טבעת על אצבע של איזו בתולה. עוד מעט תיאלץ להסתפק באלמנה, המתגעגעת כל החיים לבחיר לבה שהלך וילדיך וילדיה יכו זה את זה או לרווקה זקנה שכבר נעשתה מלפפון כבוש. יחלפו עוד שנה שנתיים תצטרך להסתפק, רחמנא ליצלן, בגרושה שסבל כל העולם מונח על כתפיה ופרנסת ילדיה תיפול על ראשך כרעם ביום בהיר. אתה חושב שהחזרה בתשובה שלך תעזור לך?"

"מה אגיד לכם ומה לא אגיד לכם? החזרה בתשובה שלי עושה רושם על הפשפשים. הפכתי ללעג אצל החרדים ואצל החילונים כל אחד מהטעמים שלו. הבנות בשכונה כבר לא משתגעות עליי כמו לפני ההתחשמלות. הן יוצאות אתי פעם אחת והן מוצאות בי את כל המומים שבעולם. רווקות זקנות, שמצפות שיגיע אביר רכוב על סוס לבן וייקח אותן לארמון רב תפארת וכשהן מגלות שזה החשמלאי בצלאל המשוגע הן בורחות ומשאירות אותי באמצע רחוב יפו פינת המלך ג'ורג'. אני אחכה בלי אישה עד שפִּיגֵל תרצה בי."

חלפו עוד כמה חודשים של חיפוש דרך והתייסרות, השדה הקרח שעל ראשו של בצלאל הלך והתמלא והיה לרעמה, הזקנקן היה לזקן. בצלאל נעמד יום אחד מול הראי הגדול בבית, ראה את עצמו ושאל: "אני לא מזהה את עצמי. אינני יודע מי זה הטיפש שמסתכל עליי מתוך הראי."

הסתכל והסתכל ובא חשבון עם אלוהים: "יום ולילה בכיתי והתפללתי ליד הכותל. שמת לי פתקים בין אבני הכותל ולא ענית. אולי יש לי כתב לא קריא, אולי מצאת שגיאות כתיב. האם בגלל זה לא זיווגת לי את פִּיגֵל אהובתי? אה?! כמה אפשר לחכות ולצפות? שתדע לך, שאני די כועס עליך ועוד היום אני מוציא מעליי את כל אביזרי הקדושה, מגלח את הזקן ואת הפאות וחוזר להתגנדר כמו פעם. בהחלטה נחושה נכנס בצלאל למספרה המודרנית 'פיגארו' בגאולה וביקש תספורת תל-אביבית. מבולבל ואובד עצות אמר שלום לזמירים בכלוב ויצא לרחוב ומי בא לקראתו אם לא חנוכה פסח, הנבוט והאיש, מחייך מאוזן לאוזן. הם התחבקו עד ששמעו את העצמות של בצלאל מתפוקקות. בצלאל שאל: "תגיד חנוכה בתור שומר ראש של משפחת הרב מנדל, יש צ'אנס שציפורה-פִּיגֵל הבת של הרב והרבנית תברח מהבית של ההורים שלה ותבוא אליי, ניסע לתל-אביב ונתחתן שם ברבנות. אני אוהב אותה וחולם עליה בלילות."

"בצלאל, היית משוגע ונשארתי פסיכי. אתה מרחף בעננים. אתה ממשיך ללל כמו זאב מול הירח, אבל פִּיגֵל אהובתך כבר התחתנה עם אברך משיבת 'תולדות אהרן', אולי זה האברך שגנבת לו את הבגדים ויצא לרחוב בלי כיסוי תחת. גילחו לפִּיגֵל את הראש והיא הולכת עם פאה נוכרית על ראשה. מספרים שיום אחד רוח עזה העיפה לה את הפאה למרחק רב. מעוצמת הבושה שאישה נשואה הולכת ברחובות ירושלים ללא כיסוי ראש וכל העולם צופה בקרחת שעל ראשה, היא רדפה במסירות נפש אחרי הפאה כדי לכסות את ראשה. איזה 'סיקריק' – עבריין בתחפושת חרדית – הבחין בנעשה, השיג אותה במרוצה וגנב את הפאה. היא נשארה קרחת מכאן ומכאן. כדי שלא יצביעו עליה בירושלים, הרב מנדל קנה לפִּיגֵל פאה חדשה אך גם דירה בבני-ברק והיא כבר בהיריון. עוד עשר שנים היא תהיה אימא לעשרה ילדים. אם תחכה בסבלנות בצלאל, אולי יום אחד ציפורה-פִּיגֵל תציע לך את הבת שלה."

"ואני כל כך אהבתי אותה. למה קרחת למה?"